

λον φορητή. Εὐγνωμονῶ πρὸς τὸν Θεόν, διότι τοιοῦτος εἶνε ὁ ἐπὶ τῆς γῆς προορισμός μου.

* *

20 'Ιουλίου.

Αἰσθάνομαι ὅτι ὁ δαίμων μὲ κυριεύει ἐκ νέου. Ὅποια θανάσιμος ὠχρότης διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ὅτε ἔμαθεν ὅτι ὁ Γεώργιος ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου του καὶ ὅτι τὸν ἀνήγειραν λιπόθυμον! Μάτην τὴν ἐβεβαίουν ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχε κίνδυνος· ἐκείνη ἐξηκολούθει νὰ ἐξετάζῃ ἐπιμόνως. Ἀλλὰ μήπως τοῦτο δὲν εἶνε φυσικόν; αἱ μητέρες των συνεδέοντο διὰ στενῆς φιλίας. Τὰ δύο παιδιὰ ἦσαν πάντοτε ὁμοῦ· θὰ αἰσθάνηται μεγάλην φιλίαν πρὸς αὐτόν, διατὶ νὰ μὲ ἀνησυχῇ τοῦτο; Πόθεν λοιπὸν προέρχονται αἱ ζηλότυποι ὑπόνοιαι μου; Ἀναμφιβόλως συνέλαβον πολλάκις αὐτοὺς συνεννοούμενους κρυφίως... τούτου ἕνεκα τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ μοι προξενεῖ θλίψιν πολλήν... Ναὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος μοι ἐμπνέει μῖσος, μὲ κάμνει νὰ ὑποφέρω ὑπὲρ τὸ δέον.

* *

22 'Ιουλίου.

Τί ἐσκεπτόμην λοιπὸν τὴν ἡμέραν;... Τὴν νύκτα ὠνειρεύθην ὅτι συνελάμβανον αὐτοὺς καὶ ὅτι ἐφόνευσαν τὴν σύζυγόν μου καὶ κατόπιν... ἐκείνον. Ἀφυπνίσθην. Ἡ Ἑρριέττα ἐκοιμάτο πλησίον μου. Ἐν τῇ χαρᾷ μου, διότι εὗρισκον αὐτὴν ζῶσαν, τὴν ἤρπασα εἰς τὴν ἀγκάλην μου καὶ τὴν ἐκάλυψα διὰ φιλημάτων. Τὸ προσφιλὲς ὄν κατ' ἄρχας ἐτρόμαξεν, ἀλλὰ κατόπιν ἤρχισε νὰ γελά. Δὲν ἠθέλησα νὰ τῇ διηγηθῶ τὸ ὄνειρόν μου.

(*Ἐπεται τὸ τέλος).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Εἰς τὸ πρῶτον:

ΘΘΕΛΛΟΣ ΙΑΘΕΙΣ

Διήγημα τοῦ Γερμανοῦ Φ. Σχιφκόρν.

LÉON GOZLAN

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ

Διήγημα

Θὰ σὰς συμβῇ ἴσως νὰ διέλθετε ἐκ τῆς ὁδοῦ Βορρᾶ, ἣτις διέρχεται διὰ τοῦ Σαιν-Δενίς. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης, ἐὰν ἀριστερᾷ παρατηρήσεται πυργίσκους ἐκ σχιστολίθου, τείχη κεκαλυμμένα ὑπὸ κισσοῦ, παρεκκλήσιον, τοῦ ὁποίου τὰς ὑάλους χρωματίζουσιν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, χαίρετίσαστε, παρακαλῶ, τὸ γηραιὸν παρεκκλήσιον καὶ τὰ ἀρχαῖα τείχη. Εἶναι τὸ μέγαρον τοῦ Ἐκουέν.

Τὸ Ἐκουέν, τὸ ὁποῖον συνιστῶσιν εἰς τὴν ἀνάμνησιν ἡμῶν δύο δόξαι, μία τοῦ

παρελθόντος, καὶ ἄλλη σύγχρονος. Ὁ Μομπορενσύ, ὁ ἀθάνατος στρατηλάτης, καὶ ἡ κυρία Καμπάν, ἡ εὐγενὴς παιδαγωγός.

Ἀφίνοντες νὰ θαυμάσετε ἀλλαχοῦ τὰς πράξεις τοῦ ἥρωος, ὅστις κατόκησεν ἐν τούτῳ, ἄς ἀναμνησθῶμεν ἐν ἐπεισόδιον τοῦ Ἐκουέν, ἐν ᾧ ἀνευρίσκομεν τὴν στοργὴν ἣν ἡ κυρία Καμπάν ἐδίδασκεν εἰς τὰς μαθητρίδας της, ἣς ἡ πηγὴ ἀπέρρεεν ἐκ τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς νοημοσύνης καὶ τῆς τελειότητος τῆς καρδίας της.

Ἐν Ἐκουέν ἐπεκράτει μεταξὺ τῶν δεσποινίδων τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς γενικῆς φιλίας. Ἡ φιλία αὕτη ἦτο τόσῳ ζωηρὰ καὶ ἀγνή, ὥστε ἐξηφάνιζε τὰς ἀνισότητας τῆς καταγωγῆς. Γνωστὸν ὅτι τὸ παρθενιαγωγεῖον τοῦ Ἐκουέν ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος ὑπὲρ τῶν θυγατέρων τῶν ἀνδρειοτέρων αὐτοῦ στρατιωτῶν, οἵτινες εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ αἵματος ὅπερ ἔχυσαν ὑπὲρ τῆς πατρίδος εἶχον λάβει τὸ παράσημον τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Μολονότι πᾶσαι αἱ νέαι αὗται κόραι ἦσαν κλάδοι τοῦ αὐτοῦ σεβαστοῦ δένδρου, δὲν ἀνῆκον πᾶσαι εἰς οἰκογενεῖας ἰσῆς στρατιωτικῆς δόξης. Ἦσαν ὁμοῦς εὐτυχέστεραι τῶν πατέρων αὐτῶν, διότι ἡ φιλία των δὲν ἀνεγνώριζε διαφορὰς.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ ἐκάλει διὰ τοῦ γλυκυτάτου ὀνόματος τῆς ἀδελφῆς τὴν θυγατέρα τοῦ στρατηγοῦ· ἡ κληρονόμος στρατάρχου τινὸς τῆς Γαλλίας εἶχεν ὡς ἔμπιστον τῆς παιδικῆς αὐτῆς φιλοδοξίας τὴν ὀρφανὴν ἀπλοῦ στρατιώτου φονευθέντος εἰς τὸ Βαγράμ. Ὁ Ναπολεὼν ἐνεθάρρυνε τὴν ἰσότητά ταύτην.

Ὅτε ἐπισκέπτετο τὸ Ἐκουέν, καὶ μετέβαινε συχνά, ἐχαιρέτιζε μετὰ σεβασμοῦ, ἀνευ διακρίσεως τοῦ βαθμοῦ τῶν πατέρων, πάντα τὰ παιδιὰ ταῦτα ὧν ἐκαλεῖτο πατήρ, καὶ εὗρισκων ἐν τῇ εὐγνώμονι μνήμῃ του τὰς ἐκφράσεις ἐκεῖνας, αἵτινες ἐπὶ μακρὸν ἀντηχοῦν εἰς τὰς καρδίας, ἔλεγεν εἰς τὴν μίαν:

— Ὁ πατήρ σου ἦτο μαζὺ μου κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου· ἐμάχετο πρὸ δώδεκα ὥρων, ὅτε τῷ εἶπον νὰ ἀποσυρθῇ· αὐτὸς δὲ μοῦ ἀπεκρίθη:

— Εἶνε ἀδύνατον, ἔχασα τὸν πόδα μου.

— Ἔσο λοιπὸν καλὴ, κόρη μου, ὡς ἐκεῖνος ἦτο ἄνδρεος.

Εἰς τὴν ἄλλην ἔλεγε:

— Χαῖρε, κόρη μου, ὁ πατήρ σου ἐπροβιβάσθη συνταγματάρχης ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Εἰς ἄλλας δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλὰ τὰς ἐθλιβεν ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ ἐκλαίει.

Μεταξὺ τῶν νέων αὐτῶν μαθητριῶν, αἵτινες εἶχον ἔλθει εἰς Ἐκουέν ἐκ πάντων τῶν κλιμάτων, ὅπως ὑπάγωσι βραδύτερον νὰ ἀντιπροσωπεύσωσι τὴν δόξαν τῆς Γαλλίας ἐν τῇ πατρίδι των, ἦσαν τρεῖς, τῶν ὁποίων ἡ φιλία ἦτο τόσῳ στενὴ, ὥστε τὰς ἀνέφερον ὡς ὑποδείγματα καὶ ἐν τούτῳ ἔτι τῷ καταστάματι, ἐν ᾧ ἡ ἀμιλλα δὲν ἔφθανε ποτὲ τὰ ὅρια τοῦ φθό-

νου, καὶ ἐν ᾧ αἱ ἐπιτυχίαι τῶν μὲν ἐπροξένουν χαρὰν εἰς τὰς ἄλλας. Καὶ ὅποια ἐπιτυχίαι! Οἱ ἐτήσιοι ἔπαινοι ἐξηγγέλλοντο ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἀρχικαγγελαρίου τῆς Γαλλίας, οἱ δὲ ἐκ δάφνης στέφανοι ἐτίθεντο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν μαθητριῶν ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορίας τῆς συζύγου τοῦ Ναπολέοντος!

Αἱ τρεῖς αὗται μαθήτριαι ὠνομάζοντο Μαρία, Κλαρίσσα καὶ Ὀρτενσία. Ἡ Μαρία ἦτο θυγάτηρ πτωχοῦ τινος ἀνθυπολοχαγοῦ, ὅστις ἀπώλεσε τὴν ὄρασιν ὑπὸ ἐκφυροκροτήσεως ἐν ταῖς ἐκστρατείαις τοῦ Ρήνου. Ἡ Κλαρίσσα ἦτο θυγάτηρ στρατηγοῦ τινος, ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίους ὁ πόλεμος εἶχε πλουτίσει καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ναπολεὼν εἶχε δώσει ἡγεμονίας μέχρις οὗ δώσῃ αὐτῷ μεγαλείτερα ἀξιώματα. Ἡ Ὀρτενσία, ἡ τρίτη φίλη, ἦτο ἐνδοξοτάτης καταγωγῆς.

Ἀγνοῶ ἂν αἱ τρεῖς φίλαι ἦσαν αἱ καλλίτεραι μαθήτριαι τῆς κυρίας Καμπάν, ἀλλὰ προῶδουν ἴσα εἰς τὰ μαθήματα, ὥστε κατὰ τὴν διανομὴν τῶν βραβείων πάντες ἦσαν βέβαιοι ὅτι ἤθελον ἀκούσει κατὰ σειρὰν τρία ὀνόματα ἀναγγελλόμενα ὑπὸ τοῦ ἀρχικαγγελαρίου, καὶ ὅτι ἤθελον ἰδῆ καὶ τὰς τρεῖς ἐγειρομένας ὅπως λάβωσι τὸ αὐτὸ βραβεῖον.

Μόνον, ἐνᾧ τὸ πλῆθος τῶν μητέρων ἐχειροκρότει, ἐνᾧ αἱ χεῖρες τῶν στρατηγῶν κεκαλυμμένων ὑπὸ οὐλῶν, ἐχαιρέτιζον τὴν Κλαρίσσαν καὶ τὴν Ὀρτενσίαν, τὰς θυγατέρας τῶν συναγωνιστῶν αὐτῶν, ἐν τινὶ γωνίᾳ ἐκάθητο μία μήτηρ, ἣτις δὲν ἐχειροκρότει. Πῶς ἡδύνατο νὰ χειροκροτήσῃ! τὰς χεῖρας εἶχεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν.

Αὕτη ἦτο ἡ μήτηρ τῆς Μαρίας, ἡ σύζυγος τοῦ πτωχοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, τοῦ τυφλωθέντος ἐν ταῖς ἐκστρατείαις τοῦ Ρήνου.

Ἐτη πολλὰ παρηλθον καὶ ἡ φιλία τῶν νέων κορῶν δὲν ἐξησθένησεν, ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ὑπέστη σκληρὰν δοκιμασίαν, ἐξ ἐκείνων ὧν καὶ ἡ ἀνάμνησις πληροῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων. Ἐπρεπε νὰ χωρισθῶσιν! Ἐκ τῶν τριῶν θὰ ἔμενον δύο μόνον. Τί ἔμελλε νὰ γείνη ἡ ἀπερχομένη! Τί ἤθελον γείνει αἱ δύο μένουσαι; Οὐδεμία πλέον εὐχαρίστησις κατὰ τὰς τόσῳ ἐπιθυμητὰς ὥρας τῆς διασκεδάσεως τὸ ἐσπέρας ὑπὸ τὰς φυλλύρας τοῦ Ἐκουέν, καὶ ἔχυνον δάκρυα μεταξὺ τῶν πυργίσκων, ὅπισθεν τῶν ὑπὸ τοῦ κισσοῦ καλυπτομένων τειχῶν καὶ παρὰ τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἐκουέν περιπατοῦσαι.

Ἡ ἀναχωροῦσα ἐκ τῶν τριῶν φίλων ἦτο ἡ Μαρία, διότι ἀποθανούσης τῆς μητρός της ὁ ἀνθυπολοχαγὸς εἶχεν ἀνάγκην τῆς Μαρίας ὅπως τὸν συνοδεύῃ καὶ τὸν ὑποστηρίξῃ.

— Ἀς ὑποσχεθῶμεν—εἶπεν ἡ Κλαρίσσα, ἡ θυγάτηρ τοῦ στρατηγοῦ, ἐκείνη ἣτις μετὰ μικρὸν ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ ἐπίσης ἐκ τοῦ Ἐκουέν, ἀλλ' ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὴν λαμπροτέραν κοινωνίαν— ἄς ὀρκισθῶμεν, ὅτι καὶ ἂν μὰς συμβῇ ἐν τῷ βίῳ νὰ εὕρεθῶμεν μετὰ δέκα ἔτη ἀπὸ σή-

μερον! παρὰ τὸ δρύφακτον τοῦ Κεραμεικοῦ.
— «Ναί, ἀνεφώνησεν ἡ Ὀρτενσία· σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, ἡ Κλαρίσσα, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι Μαρία· μετὰ δέκα ἔτη θὰ εὐρεθῶ εἰς τὸ δρύφακτον τοῦ Κεραμεικοῦ. Θὰ εἶσαι ἐκεῖ, Μαρία;

— Ἀμφιβάλλεις, Ὀρτενσία; ἀμφιβάλλεις, Κλαρίσσα;

— Γεώργιε, εἶπεν ἡ Ὀρτενσία πρὸς τινὰ τῶν κηπουρῶν, ὅστις ἔτυχεν ἐκεῖ, ἔσο μάρτυς τοῦ ὅρκου μας. Ἐγώ, ἡ Κλαρίσσα καὶ ἡ Μαρία ὀρκίζομεθα νὰ συναντηθῶμεν μετὰ δέκα ἔτη, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τὴν αὐτὴν ὥραν, τὴν ἑκτὴν ὥραν τῆς ἐσπέρας, πρὸ τοῦ δρύφακτου τοῦ Κεραμεικοῦ.

Καὶ ἡ Μαρία ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ Ἐκουέν.

Μετὰ τρεῖς μῆνας, ἡ Κλαρίσσα ἐξῆλθεν ὁμοίως καὶ συνεζεύχθη. Δὲν εἶχε παρέλθει ἔτος μετὰ τὴν ἐξοδὸν τῆς Κλαρίσσης, ὅτε ἀπέσυραν τὴν Ὀρτενσίαν ἐκ τοῦ παραθαλάσσιου τῆς κυρίας Καμπάν, περαιώσαντες τὰς σπουδὰς της.

Δέκα ἔτη! Δέκα ἔτη διέρχονται ταχέως ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι τὶς εὐτυχὴς ὡς ἡ Κλαρίσσα. Πάντες ὠμίλουν περὶ τῆς πολυτελείας τοῦ οἴκου της καὶ τῶν εὐγενῶν αὐτῆς τρόπων· τέλος, ἐρρίφθη μετὰ τῆς πομπῆς ἐν τῷ κόσμῳ μετὰ τοῦ συζύγου, ἐκ τῶν πλουσιωτάτων τραπεζιτῶν τῆς Εὐρώπης, ὥστε μετὰ μικρὸν ἀπώλεσαν τὰ ἔχνη της.

Ἐὰν δέκα ἔτη εἶναι μία ἡμέρα ἐν τῷ βίῳ εὐτυχοῦς γυναικός, τί εἶναι διὰ μετὰ γάμῳ δέσποιναν οἷα ἐγένετο ἡ Ὀρτενσία, ἥτις εἶχε πλέον ἢ χρυσόν, ἥτις εἶχε τίλους καὶ οὐδένα ἐβλεπεν ὑπεράνω αὐτῆς; Ὡς πρὸς τὴν πτωχὴν Μαρίαν, αὕτη δὲν εἶχεν οὔτε ὀχήματα, οὔτε οἶκον, ὡς ἡ Κλαρίσσα καὶ ἡ Ὀρτενσία, ἀλλὰ μόνον γέροντα πατέρα νὰ κοιμίζῃ καὶ νὰ ὀδηγῇ εἰς τὸν ἥλιον, τὸν ὅποιον τόσον πολὺ ἀγαπῶσιν οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ τὸν ἴδωσι.

Τέλος ὁκτώ παρήλθον ἔτη, ἐννέα ἔτη, καὶ ἦλθε τὸ δέκατον, ἔφθασεν ἡ συμπεφωνημένη ἡμέρα, ἡ ἐπίσημος ἡμέρα καθ' ἣν αἱ τρεῖς φίλοι τοῦ Ἐκουέν εἶχον ὑποσχεθῆ νὰ συναντηθῶσιν εἰς τὸ δρύφακτον τοῦ Κεραμεικοῦ, οἷα δὴ ποτε καὶ ἂν ἦσαν τὰ συμβαίνοντα τοῦ βίου των.

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἔτυχε κυριακὴ· ἦτο φθινόπωρον, οἱ κῆποι τοῦ Κεραμεικοῦ ἐχρυσίζοντο ὑπὸ τῶν κιτρίνων φυλλωμάτων· ἦσαν, ὡς πάντοτε, ὀπισθεν τῶν κιγκλίδων τὰ μεγάλα δένδρα, ὀπισθεν τῶν δένδρων τὰ ἀγάλματα, ἐν μέσῳ τῶν δένδρων καὶ τῶν ἀγαλμάτων πῆδακες ὕδατος, ἀριστερὰ τὸ παλάτιον καὶ εἰς τὸ βάθος ἡ χρυσὴ στέγη τῶν Ἀπομάχων.

Ἀς σταθῶμεν παρὰ τὸ δρύφακτον τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ ἄς ἀναμείνωμεν. Ἰδοὺ ἡ ὥρα· ἔκτε παρὰ τέταρτον. Οὐδεὶς ἔτι φαίνεται· ἔκτε ὥρα παρὰ πέντε· οὐδεὶς ἀκόμη.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν φίλια ἐπὶ τῆς γῆς!

Ἐκτε ὥρα παρὰ ἐν λεπτόν, ἀλλ' οὐδεὶς! οὐδεὶς!

Ἐκτε ὥρα!

Ὅχημα, ὑπὸ τεσσάρων ἵππων συρόμενον, σταματᾷ· μετὰ ἵππους ἀγγλικούς, μετὰ χρυσοὺς τροχοὺς· ἡ θυρὶς ἀνοίγεται.

Γυνή, νεωτάτη ἔτι, καταβαίνει καὶ παρατηρεῖ περὶ αὐτὴν· εἶναι ὠραία, εἶναι πολυτελῶς ἐνδεδυμένη. Οἱ διαβάται συνωθοῦνται περὶ τὸ δρύφακτον ὅπως τὴν ἰδωσιν.

Ἡ κυρία αὕτη εἶναι ἡ Μαρία, ἡ πτωχὴ Μαρία, ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, τοῦ τυφλωθέντος ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Ρήνου. Πῶς, εἶναι τόσῳ πλουσία; Ἰδοὺ· ἡ αὐτοκρατορία κατέρρευσε, ἡ δὲ Ἐπανόρθωσις ἀπέδωκεν εἰς τοὺς συγγενεῖς τῆς Μαρίας ὅλα τὰ κτήματα, τὰ ὅποια ἡ ἐπανάστασις εἶχε δημεύσει.

Εἴπομεν ὅτι δέκα παρήλθον ἔτη. Ἡ αὐτοκρατορία τοῦ Ναπολέοντος παρήλθε μετ' αὐτῶν.

Ἀλλ' ἐνῶ ἡ Μαρία ἀνεζήτει περὶ αὐτὴν, γυνὴ τις, φέρουσα πτωχὴν ἐσθῆτα, ἥς ἡ καθαριότης δὲν ἀπέκρυπτε τὴν πενιχρότητα, τὴν ἐχαιρέτισε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐπλησίασεν αὐτὴν μετ' ἐνδοιασμών.

Ἡ Μαρία ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Κλαρίσσης.

Ἡ Κλαρίσσα, ἡ θυγάτηρ τοῦ στρατηγοῦ, ἡ πλουσία Κλαρίσσα, ἦτο κατεστραμμένη πρὸ πολλοῦ. Συνεπεῖα ἀτυχῶν τραπεζικῶν ἐπιχειρήσεων, ὁ σύζυγός της ἐχρεωκόπησε καὶ ἔφυγεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

— Θὰ μὲ διηγῇθῃς τὴν ἱστορίαν σου εἰς τὸ μέγαρόν μου, διέκοψεν ἡ Μαρία· δὲν θὰ μὲ ἀφήσῃς πλέον, γενοῦ καὶ πάλιν ἡ φίλη μου· ἤμην πτωχὴ εἰς τὸ Ἐκουέν καὶ μὲ ἡγάπας· εἶμαι ἤδη πλουσία· μὴ εἶσαι μᾶλλον ἐμοῦ ὑπερήφανος, δέχθητι τὴν ἰσότητά τοῦ Ἐκουέν.

— Καὶ ἡ Ὀρτενσία!

— Καὶ ἡ Ὀρτενσία!

— Ἡ εὐρεῖς τί ἦτο! εἶπεν ἡ Μαρία στεναζούσα.

— Ἡ εὐρεῖς τί εἶναι! προσέθηκεν ἡ Κλαρίσσα καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της ἔρρευσε δάκρυ.

Ἐν τῷ διαστήματι τῶν δέκα ἐτῶν, ἡ πτωχὴ Μαρία ἐγένετο πλουσία· ἡ βαθύπλουτος Κλαρίσσα ἐστέρειτο τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ Ὀρτενσία ἐκλαίεν ἐν μακρᾷ ἐξορίᾳ ἐν Γερμανίᾳ.

— Δὲν ὀνομάζεσθε Μαρία;

— Δὲν ὀνομάζεσθε Κλαρίσσα;

Ὁ ἀποτείνων τὴν ἐρώτησιν ταύτην εἰς τὴν Κλαρίσσαν καὶ εἰς τὴν Μαρίαν ἦτο ὁ κηπουρὸς Γεώργιος, ὁ μάρτυς, ὃν ἐπεκαλέσθησαν αἱ τρεῖς φίλοι κατὰ τὴν ἐσπέραν τοῦ χωρισμοῦ ἐν Ἐκουέν.

— Τοῦτο εἶναι δι' ὑμᾶς, τοῦτο δὲ δι' ὑμᾶς, εἶπεν ὁ κηπουρὸς.

Καὶ ὁ Γεώργιος ἐγένετο ἄφαντος.

Αἱ δύο φίλοι ἤνοιξαν τὰς μικρὰς θύκας, ἄς ὁ πρῶν κηπουρὸς τοῦ Ἐκουέν ἐνεχείρισεν εἰς αὐτάς.

Ἐν τῇ πρώτῃ θύκῃ περιείχετο τὸ ἡμισυ τοῦ στέμματος τῆς Ὀρτενσίας,

πρῶν βασιλείας τῆς Ὁλλανδίας καὶ νύμφης τοῦ Ναπολέοντος, καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ θύκῃ τὸ ἕτερον ἡμισυ!

ΑΡ. Β.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίας Χρυσῆς Γ. Τσιτσινάκη καὶ Ἀφροδίτης Γρηγοριάδου καὶ κ. Ἀνδρέαν Μικέλην, Διονύσιον Σολωμνίδην, Νικόλ. Π. Σαρρῆν, Κωνστ. Ζερβουδάκη, Ι. Δ. Μόσχον, Χ. Χρυσοβέργην καὶ Γεράσι. Λυκιαρδόπουλον. Συνδρομαὶ ὡμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γεώργ. Βενάρδον. Ἐλήφθη συνδρομὴ σας. Φύλλα ἀπεστάλθησαν. — κ. Π. Αναγνωστόπουλον. Σειρά· Ἀπομνημονευμάτων καὶ λ/σμός ἀπεστάλθησαν. — κ. Δ. Κολποδίνον. Ἀπεστάλθησαν. — κκ. Ἀντωνιάδην καὶ Σα. Τὰ φυλλάδια τῶν Ἀπομνημονευμάτων ἀποστέλλονται τακτικῶς. Ἡ ἐπιθυμία σας δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐκτελεσθῇ, διότι δὲν εἶνε ἔτοιμα. — κ. Κ. Μενεξῆν. Ἀντίτιμον φύλλον Ἀπομνημονευμάτων ἐλήφθη. Φύλλα ἀπεστάλθησαν. Σημειώσατε, ὅτι τὰ φύλλα σας πέμπονται τακτικῶς. — κ. Λεωνίδαν Σωτηρόπουλον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον φύλλον Ἀπομνημονευμάτων. — κ. Ἀνδρέαν Π. Σύψαμον. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Ἀπεστάλθησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Ἀντώνιον Παπαδόπουλον. Ἐλήφθη ἡ ἐπὶ Παρισίων ἐπιταγή. Ἐγράψαμεν. — κ. Γεώργιον Π. Κοκκινάκη. Ἐλήφθη συναλλαγματική, ἀντίτιμον φύλλον Ἀπομνημονευμάτων. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ν. Γ. Ἀποστολίδην. Ἐλήφθη ταχ. ἐπιταγή. Ἀποδείξεις καὶ φύλλα ἀπεστάλθησαν. — Μιχ. Βλαντῆν. Ἀπεστάλθησαν. — κ. Κ. Πάστραν. Τὰ φύλλα ἀπεστάλθησαν καὶ ἀποστέλλονται τακτικῶς. Προσπαθήσατε ν' ἀνακαλύψῃτε τὴν αἰτίαν τῆς καθυστέρησός· ἡμεῖς ματαίως μέχρι τοῦδε ἐκοπιᾶσαμεν. — κ. Δ. Τσικουρίαν. Ἐγράψαμεν ὅτι ἐλήφθησαν. — κ. Π. Δ. Δούμουραν. Ἐγράψαμεν τῷ κ. Α. Μπουλαντζῆ. — κ. Σπ. Μοάτσον. Ἀποδείξεις σας ἀπεστάλη τῷ κ. Α. Πασχάλη. — κ. Ἐμ. Βενιαρέλλη. Ἐλήφθησαν δρ. 30.60. Ὁ λογαριασμός εἶνε ἀκριβής. — κ. Δ. Μοσχόβη. Ἐλήφθη ἐπιστολή σας. Ἐγράψαμεν. Φύλλα ἀπεστάλθησαν. — κυρίαν Εὐαγγελίᾳ Γκίτση. Ἀπόστολ. Ἡ ἀγγελία, περὶ ἧς γράφετε, ἀφορᾷ τὴν «Μυθιστορικὴν Ἀνθοδέσμη» τῆς Ἀκροπόλεως.

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1891 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ

(ΕΤΟΣ 5')

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ:

Χαρτόδετον φρ. 1 — Χρυσόδετον φρ. 8

Διὰ τὰς ἐπαρχίας:

Χαρτόδετον φρ. 3 80. — Χρυσόδετον φρ. 4 80

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10